

Anerkendelse

Prædiken til 1. s. e. påske

Johannesevangeliet kapitel 21,15-19

Det kan være trættende, når et menneske hele tiden vil bekræftes i, at vedkommende er god nok. Man kan ligefrem blive helt ked af den andens stadige behov for og trang til anerkendelse. Jeg forestiller mig, at det er sådan disciplen Simon Peter har det i evangeliet i dag. Jesus spørger ikke bare Peter én gang, men hele tre gange: "Elsker du mig mere end de andre?", "Elsker du mig?" " Holder du af mig?". Peter svarer hver gang ja; den sidste gang dog også med bedrøvelse i stemmen, for hvorfor kan Jesus ikke forstå, at han, Peter, og de andre disciple er lykkelige over at være sammen med Jesus igen nu efter hans død og opstandelse. De har efter påskemorgen fået fællesskabet tilbage, fanget fisk sammen og deler nu samværet omkring bordet. Venskabet trives, og glæden er stor.

Evangelisten Johannes' anliggende er imidlertid mindre den at vise Jesu behov for anerkendelse end den er at rehabiliteere disciplen Peter. Hør beretningen i dag som Simon Peters forvandling fra at være den discipel, der svigtede Jesus, til at være den, der bekender sin kærlighed og dermed også tillid til og tro på den opstandne Jesus.

Disciplen Peter svigtede Jesus den nat, da han blev forrådt og taget til fange. Inden han havde galet solen op og morgenen frem, havde han undsagt Jesus tre gange. En ung kvinde havde spurgt ham udenfor ypperstepræstens gård om ikke han, Peter, var en af Jesu tilhængere. Peter havde da blot rystet på hovedet og svaret nej. Det samme spørgsmål blev han den samme nat stillet af en tempelvagterne og af en af ypperstepræstens slaver, og Peter havde hver gang benægtet. Det billede, som står tilbage af disciplen Peter, efter denne nat er således meget lidt flatterende. Peter svigter sin ven i nødens stund, undsiger ham og hytter sit eget skind.

Det vigtige i beretningen i dag er derfor, at Peter ikke bliver efterladt som kun den, der svigtede sin ven.

Jesu insisterende og irriterende spørgsmål til Peter, giver nu Peter lejlighed til at udtrykke sin kærlighed og tillid til den opstandne Kristus. De tre gange, han undsagde sin ven, bliver nu modsagt af de tre gange, han bekræfter sin kærlighed til ham.

Det fjerner ikke Peters svigt i den nat, hvor det gjaldt, men Jesu insisterende spørgen og Peters svar bør vække håbet i os. Den opstandne Kristus holder fast i Peter. Med sit gentagende og irriterende spørgsmål giver Jesus Peter mulighed for at sige det, som han ikke tidligere turde sige og stå ved. Og Jesus får samtidigt lejlighed til at holde Peter fast på den opgave, han og vi alle har fået, nemlig hyrdens opgave at tage vare på og værne om hinanden.

Jesus siger om sig selv tidligere i Johannesevangeliet, at han er den gode hyrde, som ligefrem vil sætte sit liv på spil for fårene. Nu er den opgave givet os: Pas på hinanden!